

konden, kronieken, rekeningen, kaarten e.d. - die voor de geschiedenis van Rotterdam en omgeving, d.w.z. Schieland, van belang konden zijn, en vervolgens het verrichten van een gedetailleerd onderzoek naar de parochiële indeling van Schieland in de Middeleeuwen.³⁰⁾ Aan dat programma heeft Muller zich gehouden, al groeide een in wezen beperkt detail-onderzoek soms onder zijn handen uit tot een omvangrijke, Rotterdams geschiedenis veroverstijgende publicatie. Zo leidde een studie naar de bezittingen in en bij Rotterdam van het geslacht Bokel tot de uitgave van *Het oude register van graaf Florens*,³¹⁾ een knap stuk werk, al was de manier van uitgeven met vier verschillende lettertypen (onderkast en kleinkapitaal met daarnaast nog twee soorten cursief) een naar onze smaak wat wonderlijke.³²⁾

Terug naar Rotterdam. Mullers eerstelingen inzake de geschiedenis van zijn vaderstad verschenen in 1892: een korte beschouwing over de daar in de Middeleeuwen gebruikte jaartijl³³⁾ en een omvangrijk, eigenlijk uit twee delen bestaand artikel in het *Rotterdamsch Jaarboekje*.³⁴⁾ Vooral dit laatste is een bijzonder knap stuk werk. Hij besprak daarin allereerst de in het Gemeentearchief aanwezige handschriften van oude Rotterdams kronieken. Daarbij demonstreerde hij zijn kritische zin in ruime mate. Zo moest de toen nog aan Simon Doedes van der Sluys toegeschreven *Beschrijving der adellijke sloten van Schieland* het zwaar ontgelden.³⁵⁾ Van der Sluys - aldus Muller - had beter werk moeten en kunnen leveren. Nu bevatte zijn kroniek talloze 'onnauwkeurige en zelfs bewijsbaar onware mededelingen', zodat dit werk niet dan met de grootste voorzichtigheid en 'onder beneficie van inventaris' gebruikt mocht worden. Men kan slechts betreuren, dat Muller niet op het denkbeeld is gekomen dat heel deze kroniek een falsum was. Daarnaast valt het op dat de kritiek op de inhoud van dat verhaal in de bekende *Bronnen voor de geschiedenis van Rotterdam* aanzienlijk zwakker is geformuleerd. Iets dergelijks geldt voor het vervolgens door Muller gereconstrueerde *Kerkelijk kroniekje*, toegeschreven aan Simon Doedes' neef Willem van der Sluys.³⁶⁾ Ook hier constateert men met enige spijt dat noch Muller, noch Unger en Bezemer op het denkbeeld zijn gekomen dat het hier om een falsificatie kon gaan. Bedacht moet dan echter wel worden dat de befaamde O.A.Oppermann eerst in 1904 in Utrecht werd benoemd tot lector in de mediëvistiek. Natuurlijk had een man als Fruin inzake het kritisch beoordelen van de betrouwbaarheid van oude stukken al heel wat gepresteerd, maar